

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudkyně zpravodajky Sylvy Šiškeové a soudce Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **ELMONT GROUP, a.s.,** sídlem Bieblova 1754/27, Brno, zastoupené Mgr. Šárkou Boučkovou, advokátkou sídlem Údolní 403/42, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 427/31, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2017, č. j. 55130/17/5300-22444-706385, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2020, č. j. 30 Af 21/2018 - 56,

takto:

I. Kasační stížnost žalovaného **se zamítá.**

II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč** k rukám zástupkyně žalobkyně Mgr. Šárky Boučkové, advokátky, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Tato věc se týká neuznání nároku žalobkyně na odpočet daně z přidané hodnoty (DPH) na vstupu za zdaňovací období březen a duben 2015. Žalobkyně uplatnila odpočet za reklamní a propagační služby přijaté od společnosti PESTERO COMPANY s.r.o. (dále jen „PESTERO“).

[2] Správce daně žalobkyni platebními výměry ze dne 18. 8. 2016, č. j. 3662893/16/3003-52523-711543, a č. j. 3663461/16/3003-52523-711543 vyměřil nadměrné odpočty DPH ve výši snížené o uplatněné nároky na odpočet daně z plnění přijatých od dodavatele PESTERO. Za měsíc březen 2015 se jednalo o částku 154 308 Kč, za měsíc duben 2015 pak o částku 101 640 Kč. Žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil platební výměry. Žalobkyně se podle daňových orgánů účastnila řetězce, který byl zasažen podvodem na DPH, o němž mohla a měla vědět.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud označil rozhodovací činnost správce daně za vnitřně rozpornou. Závěr daňových orgánů, že se žalobkyně účastnila daňového podvodu a že o této účasti mohla a měla vědět, předpokládá, že došlo k faktickému přijetí zdanitelných plnění. Správce daně však ve zprávách o daňové kontrole dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala faktické přijetí zdanitelných plnění od dodavatele PESTERO. To zakládá významnou vnitřní rozpornost, kterou nelze bagatelizovat a pokládat ji pouze za dílčí nesrovnalost ve vydaných rozhodnutích.

[4] Krajský soud dále odmítl, že by žalobkyně mohla a měla vědět o své účasti na podvodu na DPH. Správce daně do dodavatelsko-odběratelského řetězce nesprávně zařadil i vlastníka LED obrazovek, který se vůbec nezabýval prodejem vysílacích časů konečným spotřebitelům. Cenu za pronájem obrazovek nebylo možné přepočítávat a porovnávat s cenami za zprostředkování vysílacího času reklamních spotů; v řetězci byly ceny reklamy navýšeny jen minimálně. Krajský soud shledal jako logické argumenty žalobkyně, že znala pouze cenu svého dodavatele, která byla obdobná či shodná v průběhu několika let a nevzbuzovala pochybnosti, jakož i to, že žalobkyně neznala průběh řetězce ani povinnosti vyplývající ze smluv pro další subjekty. Ze zjištění správce daně neplyne, že žalobkyně znala společnosti LIVELA a. s. (dále jen „LIVELA“), QETA s. r. o. (dále jen „QETA“), Loremistan Trade s. r. o. (dále jen „Loremistan“) a WOODEGO s. r. o. (dále jen „WOODEGO“) nebo že by tyto společnosti s ní byly obchodně propojeny a žalobkyně měla povědomí o tom, že šlo o přeprodej (a nikoli přímý prodej) reklamního času.

[5] Podle krajského soudu pro závěr o účasti žalobkyně na daňovém podvodu nepostačí ani to, že její dodavatel neměl označené sídlo (včetně zvonku a poštovní schránky) a neprovozoval internetové stránky. Pouze z toho nelze dovodit, že by žalobkyně k obchodním transakcím přistupovala s menší obezřetností nebo se dokonce podílela na podvodném jednání. Žalobkyně přesvědčivě zdůvodnila, proč využívala reklamy vysílané na fotbalovém stadionu a jaký přínos tato reklama měla. Po daňových subjektech nelze požadovat, aby si vedly evidenci poskytovatelů reklamního času, ani aby zadávaly placené průzkumy trhu. Žalobkyně navíc vysvětlila, z jakého důvodu službu neobjednala přímo od provozovatele stadionu. Po daňovém subjektu nelze ani požadovat, aby podrobněji ověřoval účinky reklamních služeb na své hospodaření; postačuje zpětná vazba odběratelů, že reklamu znají. Soud se neztotožnil ani s pochybnostmi daňových orgánů ohledně výroby reklamního spotu, která nemá přímou souvislost s předmětem řízení, neboť nebyla součástí smluvního vztahu mezi žalobkyní a dodavatelem PESTERO.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal kasační stížnost žalovaný (dále též „stěžovatel“). Tvrdí, že vnitřní rozpornost postupu správce daně zhojil v odvolacím řízení. Správce daně kromě zpráv o daňové kontrole v rámci rozsáhlého hodnocení podkladů dostatečně vysvětlil svůj závěr o prokázané účasti žalobkyně na daňovém podvodu. Zabýval se i tím, zda žalobkyně přijala dostatečná opatření, aby zamezila své účasti na podvodu na DPH. Podstatné je, že žalobkyně pochopila rozhodnutí správce daně, což bylo zcela zjevné z jejího odvolání. Podle stěžovatele je rozsudek krajského soudu v této části nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Stěžovatel totiž postupoval v souladu se zákonem a není zjevné, jakým způsobem má dále v této věci postupovat a odstranit domnělý vnitřní rozpor. Podle § 116 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, může odvolací orgán rozhodnutí správce daně změnit, zrušit a řízení zastavit, nebo potvrdit a zamítnout odvolání. Zmíněné ustanovení však nedává možnost rozhodnutí zrušit a vrátit věc zpět správci daně. Z toho je zjevné, že případné vady lze napravit v odvolacím řízení.

[7] Daňové orgány prokázaly účast žalobkyně na daňovém podvodu. Žalobkyně nedoložila, že by přijala adekvátní preventivní opatření, jimiž by mohla v rámci obezřetnosti doložit svou neúčast na daňovém podvodu. Zapojení žalobkyně do podvodných transakcí dovozují daňové orgány z nedůvodně navýšené ceny reklamy, z nízké kvality a nekonkrétnosti uzavřené smlouvy či z nestandardnosti týkající se jejího přímého dodavatele (neoznačené sídlo, a to včetně domovního zvonku a poštovní schránky; dodavatel nemá internetové stránky). Žalobkyně zároveň neprovedla ani povrchní průzkum trhu v oblasti nabídky reklamy. Stěžovatel po žalobkyni nepožaduje rozsáhlý a finančně nákladný průzkum trhu, měla však provést alespoň základní rešerši. Stěžovatel srovnává cenu s výdaji na reklamu v televizním vysílání v hlavním vysílacím čase, s reklamou poskytnutou přímo provozovatelem stadionu nebo také s reklamou na fotbalovém stadionu Eden v Praze. Žalobkyně mohla za stejnou cenu využít mnohem účinnější nástroj propagace (např. televizní reklamu), avšak nezkoumala ceny na reklamním trhu ani nejúčinnější způsob své propagace. Žalobkyně neposkytla důkazně podložená vysvětlení pro přijetí ceny a volbu konkrétního dodavatele. Krajský soud se s tvrzeními žalobkyně ztotožnil, ačkoli je ničím nedoložila. Smlouva uzavřená se společností PESTERO vyvolává podezření, že byla sepsána účelově.

[8] Krajský soud vyloučením vlastníka LED obrazovek z řetězce v podstatě zpochybnil existenci samotného podvodného řetězce. Ze znění všech smluv uzavřených mezi články řetězce plyne, že předmět plnění (pronájem času na velkoplošných LED obrazovkách na městském fotbalovém stadionu v Brně na ulici Srbská 47a při fotbalových zápasech FC Zbrojovka Brno Synot ligy 2014/2015) byl ve všech případech stejný, a to od prvního článku řetězce po poslední. Smlouvy mezi subjekty LIVELA a QETA, QETA a WOODEGO byly navíc podepsány ve stejný den v Brně. Je zcela patrné, že společnosti zapojené do řetězce jednaly koordinovaně a ve vzájemné shodě. O tom svědčí též skutečnost, že od dubna roku 2015 byla společnost QETA nahrazena společností Loremista. Ta sice formálně neměla se společností QETA nic společného, nicméně uzavřela totožné smlouvy s týmž dodavatelem i odběratelem jako předtím společnost QETA. Podle stěžovatele byla existence podvodného řetězce jednoznačně prokázána, pročež jeho zpochybnění krajským soudem neobstojí.

[9] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti s daňovými orgány nesouhlasí, neboť nebyla nikdy vědomě součástí podvodu na DPH. Své obchodní transakce vždy prováděla v dobré víře a s náležitou opatrností; napadená rozhodnutí jsou nesprávná a nezákonná a podle názoru žalobkyně i nicotná. Žalobkyně dále zopakovala svou žalobní argumentaci. Uvedla též, že na ni stěžovatel podal trestní oznámení kvůli podezření ze spáchání trestného činu daňového podvodu. Orgány činné v trestním řízení neshledaly spáchání trestného činu a věc odložily. To potvrzuje, že se žalobkyně neúčastnila daňového podvodu.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval stěžovatelovou námitkou, že je rozsudek nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Věcný přezkum rozsudku krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Nejvyšší správní soud však nesdílí přesvědčení stěžovatele, že rozsudek krajského soudu je zatížen nepřezkoumatelností. Rozhodnutí je srozumitelné, založené na dostatku relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak uvedl ve výroku. Důvody, pro něž krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, v rozsudku zřetelně vyložil. O přezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu ostatně svědčí i to, že s jeho argumenty stěžovatel v kasační stížnosti obsáhle polemizuje.

[12] Nejvyšší správní soud se ztotožnil i se závěrem krajského soudu o vnitřní rozpornosti rozhodovací činnosti správce daně. Na straně 7 zprávy o daňové kontrole správce daně uvedl, že žalobkyně dostatečně věrohodně neprokázala faktické přijetí zdanitelných plnění od dodavatele PESTERO a neprokázala tak oprávněnost nároku na odpočet DPH. Na straně 12 zprávy o daňové kontrole však správce daně uvedl, že nezpochybňuje samotnou existenci reklamních služeb a zabývá se daňovým únikem. Z rozhodnutí žalovaného sice jednoznačně plyne, že byly splněny hmotněprávní a formální podmínky nároku na odpočet DPH, krajský soud však správně upozorňoval na to, že rozpornost v činnosti správce daně v průběhu daňového řízení nelze bagatelizovat. Z napadeného rozsudku přitom neplyne, že by kvůli popsanému vnitřnímu rozporu rozhodovací činnosti správce daně bylo nutné platební výměry zrušit (resp. že by tuto rozpornost nemohl odstranit žalovaný). Krajský soud upřesnil, že tuto vnitřní rozpornost žalovaný nemůže v rozhodnutí zhojit pouhým konstatováním, že se jedná toliko o dílčí nesrovnalost v argumentaci správce daně, která nedosáhla intenzity, aby mohla založit nezákonnost či neplatnost rozhodnutí napadených odvoláním. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, podle něhož měl žalovaný tento rozpor odstranit přesvědčivěji. Zároveň Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že hlavní důvod, proč krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného, nebyl rozpor v činnosti správce daně, nýbrž nesprávné posouzení otázky, zda žalobkyně mohla a měla vědět o daňovém podvodu.

[13] Předmětem posouzení věci samé je otázka, zda byly naplněny podmínky pro neuznání nároku na odpočet DPH z důvodu účasti žalobkyně na podvodu na DPH, o němž žalobkyně mohla a měla vědět. Krajský soud dospěl k závěru, že k tomu podmínky splněny nebyly.

[14] Podle Nejvyššího správního soudu krajský soud ani žalobkyně nezpochybnily stěžovatelem tvrzenou existenci podvodného řetězce. Žalobkyně však nesouhlasila se závěrem stěžovatele, že do podvodu byla zapojena, případně že o něm mohla a měla vědět. Nejvyšší správní soud tedy vychází z toho, že v daňovém řízení byla existence podvodného řetězce postavena na jisto.

[15] Osoba povinná k dani, která mohla a měla vědět, že se svou koupí účastní plnění, které je součástí daňového podvodu, je považována za osobu, která se tohoto daňového podvodu účastní, a to bez ohledu na to, zda má z následného prodeje zboží nebo využití služeb prospěch v rámci zdanitelných plnění, která uskutečnila na výstupu (v tomto smyslu srov. zejména rozsudky ze dne 6. 7. 2006, C-439/04 a C-440/04, ve spojených věcech *Kittel a Recolta Recycling*, body 45, 46 a 60, jakož i rozsudek ze dne 21. 6. 2012, C-80/11 a C-142/11, ve spojených věcech *Mahagében a Petér Dávid*).

[16] V rozsudku ze dne 27. 10. 2020, č. j. 8 Afs 49/2019 - 33, Nejvyšší správní soud shrnul objektivní okolnosti svědčící o tom, že daňový subjekt mohl a měl vědět o tom, že přijal nebo uskutečnil plnění v řetězci zasaženém daňovým podvodem, mezi které judikatura Nejvyššího správního soudu řadí „*typicky situaci, kdy muselo být daňovému subjektu z jednání s obchodním partnerem zřejmé, že jedná s podnikatelským subjektem, který vykazuje znaky pouze formálně existující právnické osoby, dále personální propojení subjektů v řetězci či osobní vazby jednatelů (viz rozsudek ze dne 8. 10. 2015, čj. 7 Afs 237/2015 - 33), absenci písemné smlouvy či pojištění u rozsáhlého obchodu s vysoce nadhodnocenými cenami zboží, neplacení dodaného zboží a následné nevymáhání této pohledávky (rozsudek ze dne 18. 6. 2015, čj. 9 Afs 10/2015-29), nesjednání rozsahu plnění ve smlouvě s tím, že je následně smluvní cena dodatkem ke smlouvě zpětně zvýšena tak, že obchody postrádají ekonomický smysl (rozsudek ze dne 30. 9. 2015, čj. 1 Afs 25/2015 - 49), několikaletou splatnost pohledávek, absenci zajištění závazku ze strany zahraničního dodavatele, nevymáhání splatných pohledávek, koupi a prodej značně nadhodnoceného zboží, podezřele nízké marže, platby sjednané v neobvyklé měně, platby v hotovosti, fakturace v neobvyklém jazyce pro daný trh, značný objem vývozu zboží velmi nízké až neupotřebitelné kvality, nedostatek povědomí o registraci obchodního partnera k povinnému členství v obchodní komoře (rozsudek ze dne 27. 8. 2015, čj. 2 Afs 104/2015 - 33). Je třeba také zohlednit, zda daňový subjekt s podnikáním v dané oblasti měl předchozí zkušenosti (rozsudek ze dne 30. 5. 2012, čj. 1 Afs 26/2012 - 34)*“.

[17] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 7. 2021, č. j. 10 Afs 179/2019 – 51, uvedl, že „*nárok na odpočet DPH nebude odepřen subjektům, které přijmou veškerá opatření, jež od nich mohou být rozumně vyžadována, aby zajistily, že jejich plnění nejsou součástí podvodu, bez ohledu na to, zda se jedná o podvod na DPH, nebo jiné podvody.* (...) *Po daňovém subjektu nelze spravedlivě požadovat, aby v případě standardního obchodu v rámci své běžné podnikatelské činnosti zkoumal – bedlivěji než běžně – zda v distribučním řetězci na některém místě došlo nebo v budoucnu může dojít k podvodnému jednání, jehož účelem je neoprávněná vratka DPH. Odmítnout nárok na odpočet DPH lze tedy pouze v případě, pokud bylo s přihlédnutím k objektivním skutečnostem prokázáno, že osoba povinná k dani věděla nebo měla vědět, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na DPH, a to i tehdy, pokud dotčené plnění splňuje objektivní kritéria*“.

[18] Prokazování zaviněné účasti na podvodu nelze bez dalšího směšovat s prokazováním, že daňový subjekt přijal dostatečná opatření, aby zabránil možnému zapojení do podvodu na DPH. Správce daně musí nejprve prokázat, že daňový subjekt

mohl a měl vědět o podvodném charakteru sporného obchodu. Pokud se mu to podaří zjistit, má daňový subjekt stále ještě možnost se vyvinit. Musí však prokázat, že si v obchodním styku počínal dostatečně opatrně a přijal rozumná opatření, aby nebyl do podvodu na DPH zatažen.

[19] Žalovaný dovozoval vědomost žalobkyně o zapojení do podvodného řetězce z nedůvodně navýšené ceny reklamy, přičemž žalobkyně neprovedla ani povrchní průzkum trhu v oblasti nabídky reklamy, z nízké kvality a nekonkrétnosti uzavřené smlouvy či z nestandardnosti týkající se jejího přímého dodavatele (neoznačené sídlo, a to včetně domovního zvonku a poštovní schránky, absence internetových stránek).

[20] Ohledně ceny reklamy jako okolnosti, která měla žalobkyni upozornit na hrozbu zapojení do daňového podvodu, se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěrem krajského soudu. Daňové orgány neměly do výpočtu ceny zahrnout první článek podvodného řetězce, jímž byl vlastník LED obrazovek, neboť se vůbec nezabýval prodejem vysílacích časů konečným spotřebitelům. Společnost, která disponovala fotbalovým stadionem (FC ZBROJOVKA) udělila vlastníku obrazovek oprávnění k využívání na stadionu. Vlastník obrazovek pak poskytoval pronájem reklamní plochy (srov. body 27 a 36 rozhodnutí žalovaného). Cenu za pronájem na určitou dobu tedy nebylo možné přepočítávat a porovnávat s cenami za zprostředkování vysílacího času reklamních spotů. Ve zbytku řetězce pak došlo k navýšení cen za přeprodej reklamního času pouze v minimálním rozsahu (6. 3. 2015: 1 030 Kč → 1 045 Kč → 1 100 Kč; 22. 3. 2015: 530 Kč → 537 Kč → 570 Kč; 19. 4. 2015: 1 030 Kč → 1 045 Kč → 1 100 Kč). Nelze zde tedy hovořit o nedůvodném navyšování ceny. Žalobkyně předložila logickou argumentaci, že znala pouze cenu svého dodavatele, která byla obdobná či shodná po dobu několika let a nevzbuzovala pochybnosti. Žalobkyně nemohla posoudit, zda došlo k neúměrnému navýšení ceny, neboť neznala průběh řetězce ani povinnosti vyplývající ze smluv pro další subjekty.

[21] Stěžovatel dovozoval vědomost žalobkyně o daňovém podvodu také z toho, že cena za reklamu neodpovídala běžným cenám na trhu. Tuto cenu srovnal s cenou za reklamní spot na stadionu Eden v Praze a s cenou televizní reklamy v hlavním vysílacím čase na celostátní stanici TV Prima. Žalobkyně přitom předem nezjišťovala nejefektivnější způsob marketingové propagace ani neprokázala vliv reklamy na zvýšení zisku a přírůstek zákazníků. Podle Nejvyššího správního soudu však žalobkyně logicky vysvětlila, že i když má reklama v celostátní televizní stanici širší dosah, není vhodná pro reklamy na elektroinstalace zejména u velkých staveb (což jsou služby, které poskytuje žalobkyně). Žalobkyně upřednostnila reklamu na konkrétním místě (fotbalovém stadionu) oproti reklamnímu televiznímu vysílání, neboť chtěla zacílit právě na návštěvníky fotbalových utkání. Nejvyšší správní soud nehodnotí, zda tato reklama byla marketingově nejúčinnější, nicméně takové vysvětlení považuje za logické a proto nelze žalobkyni klást k tíži, že nakoupila reklamu i za cenu vyšší, než by mohla být reklama v celostátní televizní stanici. Ani tato okolnost tedy nesvědčí o nedostatečné obezřetnosti žalobkyně.

[22] Dalšími objektivními okolnostmi byly podle stěžovatele nejednoznačný předmět plnění smlouvy, z něhož nebyla patrná délka jednoho reklamního klipu, počet zobrazení během utkání či frekvence jeho zobrazení. Podle Nejvyššího správního soudu ani nízká kvalita a nekonkrétnost smlouvy nemusely v žalobkyni vyvolat pochybnosti. Žalobkyně uváděla, že s dodavatelem PESTERO spolupracovala na shodné činnosti několik let; průběh spolupráce označila za uspokojivý či standardní. Reklamní spoty žalobkyně byly

vysílány v objednaném a zaplaceném rozsahu, což kontrolovali pracovníci žalobkyně. Žalobkyně měla také pozitivní odezvu od svých zákazníků a spolupracujících společností. Není přitom pravda, že by žalobkyně tyto skutečnosti ničím nedokládala, jak tvrdí stěžovatel. Žalobkyně předložila smlouvu ze dne 18. 7. 2014, faktury od dodavatele, bankovní výpisy o úhradě, soupis fotbalových zápasů v sezóně 2014/2015 včetně fotodokumentace a CD nosičů se záznamy fotbalových zápasů, během nichž byly reklamy vysílány. S dodavatelem měla navíc dřívější kladnou zkušenost. Nedokonalá smlouva sama o sobě není okolností takové intenzity, že by z ní žalobkyně měla usuzovat na podvod v dodavatelském řetězci.

[23] Co se týče osoby dodavatele, stěžovatel zjistil, že na jeho sídle chybělo označení firmy a identifikačního čísla, nenacházela se zde poštovní schránka ani firmou označený domovní zvonek. Ač měl být dodavatel reklamní agenturou poskytující reklamní služby, nedisponoval webovou stránkou, kde by prezentoval svoji činnost a oslovoval potenciální zákazníky. Tyto nesrovnalosti sice mohou podpořit závěr stěžovatele o vědomosti žalobkyně o zapojení do daňového podvodu opřený o řadu jiných okolností (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8, 2020, č. j. 1 Afs 304/2019 – 33, či ze dne 1. 10. 2021, č. j. 6 Afs 191/2021 – 41) samy o sobě však o existenci daňového podvodu nesvědčí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2020, č. j. 2 Afs 297/2019 – 40).

[24] Stěžovatel také uváděl, že jednotlivé články řetězce se na adrese svého sídla nenacházely či se jednalo o virtuální sídla. Některé z nich nezveřejňovaly účetní závěrky ve sbírce listin a neplnily daňové povinnosti. Smlouvy sepsané mezi jednotlivými články řetězce měly stejný formát a téže znění a lišily se pouze smluvními stranami a cenou; některé byly dokonce podepsány ve stejný den. Tyto skutečnosti jsou podle stěžovatele znakem jisté koordinovanosti a spolupráce dotčených subjektů. Chybějící daň pak byla v rámci řetězce identifikována u společností WOODEGO a QETA. Nejvyšší správní soud se nicméně ztotožnil se závěrem krajského soudu, podle něhož ze správního spisu neplyne, že by žalobkyně další společnosti z distribučního řetězce znala či s nimi byla jakkoli obchodně propojena, a že by měla povědomí o tom, že se jednalo o přeprodej (a nikoli přímý prodej) reklamního času. Za této situace jsou pro posuzovanou věc nerozhodné další okolnosti, které stěžovatel uvádí na podporu svého tvrzení o existenci řetězce.

[25] Nejvyšší správní soud se tak ztotožňuje se závěrem krajského soudu, podle něhož žalobkyně předestřela logickou a dostatečnou argumentaci k tomu, že o podvodném řetězci povědomí neměla. Současně nebyla natolik neobezřetná, že by bylo možné dospět k závěru, že o podvodném řetězci vědět mohla a měla.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] S ohledem na výše uvedené NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[27] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.

[28] Procesně úspěšná žalobkyně byla v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátkou, která učinila jeden úkon právní služby v podobě vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif], za něž jí náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Advokátka je plátkyní DPH, proto se náhrada zvyšuje o tuto daň na celkových 4 114 Kč. K uhrazení této částky stanovil soud stěžovateli lhůtu jednoho měsíce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2022

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu